

Hồi 39

Thần Phục Bang Chủ

Thả bước chậm rãi trên con đường trái sỏi dẫn vào tòa Kim trang, đứng ra chàng quay lại Kim trang phải có cảm nhận phấn khích, nhưng ngược lại trong tâm tưởng Ngạo Thiên lại có một sự trống vắng rất lạ thường.

Ngạo Thiên vừa dừng bước trước những bức tam cấp, thì cửa đại sảnh đường Kim trang từ từ dịch chuyển rồi mở toang ra. Đôi chân mày Ngạo Thiên hơi nhíu lại khi thấy trong đại điện có đủ mặt tất cả những cao nhân võ lâm. Kể cả Tuệ quang đại sư cũng có mặt sẵn từ bao giờ.

Một tấm thảm đỏ trải dài từ cửa đại điện đến tận chiếc ngai son son thếp vàng đặt ngay chính điện. Ngạo Thiên hơi sững sờ một chút rồi mới bước vào đại sảnh.

Dưới sự chủ trì của Ngân Long bang chủ Mạc Cự, y lớn tiếng nói:

- Tham bái Thần Phục bang chủ.

Sau lời xướng của Ngân long bang chủ Mạc Cự, tất cả mười bảy vị bang chủ Thập Thất bang đứng luật quỳ xuống.

Họ đồng loạt xướng lên:

- Tham bái bang chủ.

Đôi chân mày Ngạo Thiên hơi nhíu lại.

Chàng không khỏi ngỡ ngàng với sự đón tiếp quá ư bất ngờ này. Chính vì sự bất ngờ đó mà Kim Ngạo Thiên cứ đứng ngây ra nhìn mọi người. Chàng nghĩ thầm:

- "Họ đang làm cái gì đây?"

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y Triệu Dị bước đến trước mặt chàng.

- Kim thiếu hiệp, hân Kim thiếu hiệp rất ngạc nhiên

(Mất trang 155- 162)

Bang và những môn phái lớn nữa, nhưng tất cả đều kỳ vọng đặt vào Kim thiếu hiệp có thể hóa giải ma giới. Đúng ra, lão nạp đã hiệu triệu quần hùng để suy tôn Ngạo Thiên vào chức vị minh chủ võ lâm để cùng hợp lực tiêu diệt ma giới, nhưng việc đó chưa phải lúc.

Lão nạp rất mong Kim Ngạo Thiên hãy chấp chương chức vị Thần Phục bang chủ. Cùng với võ lâm quần hào khởi phát chính đạo tiêu diệt ma giới...

- A di đà phật.

Vạn Gia Sinh Phật nhìn Ngạo Thiên nói:

- Kim thiếu hiệp... Lão hủ nghĩ ngoài người ra chẳng ai xứng đáng đâu. Hãy nhận lấy chức vị Thần Phục bang chủ đi.

Sử Quách bước đến bên Ngạo Thiên:

- Kim bằng hữu, đây là lúc võ lâm cần có bằng hữu. Không chỉ võ lâm mà tất cả bá tính cũng cần bằng hữu. Hãy nhận trọng trách Thần Phục bang chủ để cứu lấy bá tính.

Ngạo Thiên nhìn Sử Quách. Chàng ôn nhu nói:

- Sử huynh... Khi mẫu thân còn tại thế, người luôn răn dạy Ngạo Thiên, mặc dù không là Thần Phục bang chủ, Ngạo Thiên vẫn giữ chức nghiệp diệt trừ ma giới.

Sử Quách nhìn chàng ôn nhu nói:

- Kim bằng hữu... khi nào diệt trừ ma giới rồi, bằng hữu trả lại chức vị Thần Phục bang chủ đâu có muộn.

Sử Quách mỉm cười, nói tiếp:

- Sử Quách biết Ngạo Thiên nghĩ gì mà. Nhưng hãy vì bá tính đang bị họa kiếp Ma giới treo lơ lửng trên đỉnh đầu. Võ lâm cần Thần Phục bang, thiên hạ cũng cần Thần Phục bang vì thần phục bang có một vị bang chủ khắc chế được Ma đạo.

Ngạo Thiên nhìn Sử Quách. Chàng suy nghĩ một lúc rồi gật đầu.

- Ngạo Thiên buộc phải nghe theo ý của Sử huynh đây.

- Hay lắm.

Sử Quách bước qua bên nửa bộ chỉ chiếc ngai sơn son thếp vàng, hào hứng nói:

- Mời bang chủ.

Ngạo Thiên bước đến chiếc ngai, chàng đứng bên chiếc ngai nhìn xuống trang trọng nói:

- Chư vị bang chủ Thập thất bang đã chọn Kim Ngạo Thiên vào chức vị Thần Phục bang chủ, Ngạo Thiên tiếp nhận chức vị. Tôn chỉ của Thần Phục bang là tuyệt diệt ma đạo. Ai làm trái với tôn chỉ đó là chống lại Thần Phục bang. Ai cậy thế hiếp cô, làm hại bá tính cũng đi ngược lại tôn chỉ của Thần Phục bang. Ai làm hại bá tính, cũng phải xử tội theo nghiêm luật võ lâm. Ba điều qui ước Ngạo Thiên đặt ra, là tôn chỉ của Thần Phục bang. Nếu ai không đồng ý thì có thể rời khỏi Thần phục bang ngay trong lúc này. Hoặc tất cả không đồng ý thì Ngạo Thiên sẽ rời bước khỏi Thần Phục bang. Còn nếu như tất cả đều đồng tình, đồng lòng thì sẽ chiếu theo ba điều qui ước tôn chỉ kia mà hành sự.

Chàng im lặng nhìn xuống những vị bang chủ đứng trước mặt mình.

Tuệ Quang đại sư chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật. Thiện tai... Thiện tai...

Vạn Gia Sinh Phật lão Thần y vuốt râu, mỉm cười.

Sử Quách nhìn Kim Ngạo Thiên khẽ gật đầu.

Ngân long bang chủ Mạc Cự ôm quyền, trình trọng nói:

- Đó là tôn chỉ của Thần Phục bang, nhất nhất mọi người thấy đều tuân theo tôn chỉ đó. Lão hủ mạn phép hỏi bang chủ, vậy ai sẽ là người chấp pháp thực thi tôn chỉ Thần Phục bang?

Ngạo Thiên nghiêm giọng nói:

- Thừa hành chấp pháp tôn chỉ Thần Phục bang, Kim Ngạo Thiên giao lại cho Thập Thất trưởng lão. Thập Thất trưởng lão Thần Phục bang sẽ là Hội đồng chấp pháp để giữ tôn chỉ của bang chúng.

Mạc Cự ôm quyền xá:

- Tuân lệnh bang chủ.

Mạc Cự trình trọng nói:

- Hôm nay khai môn lập phái, lão phu đã chuẩn bị đại yến để thiết đãi quần hùng võ lâm. Lão phu thay mặt bang chủ thỉnh cầu chư vị đến Dịch lâu của Thần Phục bang.

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y vuốt râu mỉm cười nói:

- Hôm nay lão hủ phải uống thật say đó.

Lão vừa nói dứt câu thì Dương Tiểu Ngọc xuất hiện. Nàng vận một bộ cánh màu hồng nhạt, trông thật trang trọng và đài các. Tay cầm một bài Độc môn, Tiểu Ngọc thả bước từ ngoài cửa tiến vào. Sự xuất hiện đột ngột của Tiểu Ngọc khiến mọi người phải chú nhãn đến.

Tiểu Ngọc đưa cao tấm một bài Độc môn vừa nói:

- Hôm nay ngày đại hỷ khai môn lập bang Thần Phục bang, nhưng Mạc lão tiên bối lại quên không phát thiệp mời Độc môn. Mặc dù không có thiệp mời nhưng bốn môn chủ vẫn đến dự. Dù sao cùng là ngày đại hỷ của Kim thiếu gia, môn chủ Dương Tiểu Ngọc không dự không được. Không biết Kim trang chủ có bồi tiếp Tiểu Ngọc không?

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y thoát cau mày nhìn nàng.

Tuệ Quang đại sư niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật.

Sử Quách cau mày, bắt nhãn nhìn Tiểu Ngọc. Nàng nhận ra ngay vẻ mặt bắt nhãn và cau có của Sử Quách, nhưng lại điểm nụ cười mỉm với y.

Ngạo Thiên nhìn Tiểu Ngọc nói:

- Kim Ngạo Thiên rất hoan hỉ và phấn khích khi thấy Tiểu Ngọc môn chủ Độc môn đến Kim trang.

Chàng ôm quyền ôn nhu nói tiếp:

- Ngạo Thiên thay mặt các vị trưởng bối của Thần Phục bang, chuộc lại sự vô ý đã không gửi thiệp báo cho môn chủ.

Tiểu Ngọc gật đầu. Nàng giả lả ôm quyền đáp lễ:

- Được lời của bang chủ. Như mở được cõi lòng. Tiểu Ngọc vô cùng cảm kích và đa tạ.

Nàng ôm quyền xá Ngạo Thiên và không quên tặng chàng một nụ cười đầy ẩn ý.

Nàng bất ngờ quay sang Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y:

- Tiên sinh cũng không nề hà khi thấy Tiểu Ngọc xuất hiện ở đây?

- Lão hủ cũng chỉ là khách như cô nương.

- Vậy tiên sinh và Tiểu Ngọc cũng đều là khách của Thần Phục bang chủ Kim Ngạo Thiên. Mong rằng giữa Tiểu Ngọc và lão tiên sinh luôn giữ hòa khí với nhau.

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y trầm gương mặt:

- Lão hủ luôn giữ hòa khí với hắc đạo cũng như bạch đạo. Nếu không có họa kiếp ma giới, lão hủ đã không chen chân vào chốn thị phi trên giang hồ, mà đã du lãm ngoạn cảnh sống cuộc sống thanh nhàn.

Nàng mỉm cười:

- Nếu võ lâm, những cao nhân dị sĩ đều có ý nghĩ như tiền sinh hết thì tốt quá.

Chân diện Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y đánh lại:

- Đã là con người thì mỗi người mỗi ý, lão hủ không thể bắt mọi người theo ý của mình.

Nàng cười khẩy nhìn vào mắt lão:

- Sau này Tiểu Ngọc sẽ còn học hỏi nhiều ở tiền sinh.

Ngạo Thiên lên tiếng nói:

- Ngạo Thiên mời chư vị đến Dịch lâu Kim trang.

Tiểu Ngọc nhìn chàng rồi quay lại nói nhỏ với Vạn Gia Sinh Phật:

- Tiền sinh có thích một hiền tể đỉnh thiên lập địa như Kim Ngạo Thiên không nhỉ?

Vạn Gia Sinh Phật nhìn nàng nhưng không đáp lời.

Nàng điểm nụ cười mỉm với lão, rồi quay bước theo chân Ngạo Thiên khi chàng vừa đi qua nàng và Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.

Thần quang của Vạn Gia Sinh Phật chợt lóe lên cái nhìn tàn nhẫn và sâu độc chiếu vào lưng Dương Tiểu Ngọc. Nếu như Tiểu Ngọc bắt gặp được ánh mắt đó, nàng có thể đoán ra ý nghĩ trong đầu lão.

Đêm tĩnh lặng, Ngạo Thiên và Sử Quách ngồi đối mặt nhau trong gian phòng xá. Sử Quách bung chén rượu nhìn Ngạo Thiên nói:

- Ta mời đệ.

Hai người cùng uống cạn số rượu trong chén. Sử Quách quay chén rượu một vòng trên tay mình, nhìn Ngạo Thiên ôn nhu nói:

- Kim đệ đang nghĩ đến Tiểu Ngọc?

Buông tiếng thở dài, nhìn Sử Quách. Ngạo Thiên hỏi:

- Thế Sử huynh nghĩ gì về Dương Tiểu Ngọc?

Sử Quách bung bầu rượu chuốc ra chén:

- Phải chăng đệ không dám nhìn vào sự thật? Không dám khẳng định Dương Tiểu Ngọc là một con người bại hoại. Mặc dù đệ đã biết quá rõ ràng về nàng ta?

Chuốc đầy hai chén rượu, Sử Quách nói tiếp:

- Cũng khó cho Kim lão đệ. Dù sao thì Dương Tiểu Ngọc cũng có quá nhiều gắn bó với Ngạo Thiên. Nhưng theo huynh... Ngạo Thiên càng tránh xa Tiểu Ngọc càng tốt.

- Có một điều Ngạo Thiên phải suy nghĩ.

Sử Quách dốc chén rượu uống cạn rồi đặt chén rượu xuống bàn:

- Ngạo Thiên suy nghĩ gì?

- Tiểu Ngọc là người bại hoại như vậy, nhưng tại sao trước đây mẫu thân lại rất tin tưởng nàng, nếu không muốn nói, Tiểu Ngọc như chiếc bóng của mẫu thân.

Đôi chân mày Sử Quách nhíu lại:

- Mẫu thân Ngạo Thiên rất tin tưởng Dương Tiểu Ngọc à?

Ngạo Thiên gật đầu.

Sử Quách cau mày:

- Nghĩ cũng lạ thật mẫu thân của Kim lão đệ là người lịch duyệt trên võ lâm giang hồ, danh tiếng của Kim trang trang chủ phu nhân ai cũng đều biết và nể phục, ngưỡng mộ. Không chỉ ngưỡng mộ mẫu thân Ngạo Thiên về võ công mà đúng ra là ngưỡng mộ người về cách nhìn người và cách đối nhân xử thế. Đáng ra Lăng phu nhân phải thấy được dã tâm của Dương Tiểu Ngọc mới đúng.

Ngạo Thiên gượng cười, rồi nói:

- Sử huynh đừng nói mẫu thân của Ngạo Thiên là người u mê... Thậm chí trước khi viên tịch, chấp nhận rã thân, rã xác để không bị mang kiếp ma nhân, người còn muốn Ngạo Thiên đi cùng với Tiểu Ngọc tìm chốn thâm sơn cùng cốc mai danh ẩn tích.

Buông một tiếng thở dài, Ngạo Thiên nói tiếp:

- Bấy nhiêu đó huynh cũng đủ biết mẫu thân tin tưởng Dương Tiểu Ngọc như thế nào rồi.

Đôi chân mày của Sử Quách nhướng lên:

- Phải chăng chính điều đó khiến cho Kim Ngạo Thiên phải suy nghĩ?

Chàng gật đầu:

- Ngạo Thiên không suy nghĩ sao được.

Sử Quách chuốc rượu vào chén của mình, rồi bung lên:

- Uống với Sử Quách chén rượu này đi, rồi ta sẽ lý giải cho Ngạo Thiên biết, và đệ sẽ không còn thắc mắc đắn đo nữa về Dương Tiểu Ngọc nữa.

Hai người cùng cạn chén.

Sử Quách đặt chén xuống bàn nhìn Ngạo Thiên ôn nhu nói:

- Trên cõi nhân sinh này, tất cả đều thay đổi theo vòng luân hồi của tạo vật. Ngay cả con người cũng có sự thay đổi. Có thể khi Lãng bá mẫu còn tại thế, Tiểu Ngọc tuy được ở Lãng bá mẫu cái gì đó có thể lợi dụng được, mà một mực theo phò bá mẫu đặt tạo niềm tin nơi người. Nhưng sau đó thì nàng ta đã thay đổi. Bản chất của nàng ta là như vậy.

Ngạo Thiên cau mày. Chàng lắc đầu:

- Mẫu thân không thể nào nhìn lầm người.

Sử Quách khoát tay:

- Hầy... Dù Lãng phu nhân có lịch duyệt đến mấy cũng là một con người. Đã là con người cũng là lúc lầm lẫn kia mà. Ngay cả Ngạo Thiên cũng có lúc lầm lẫn về Dương Tiểu Ngọc mà. Chính vì sự lầm lẫn đó, cho đến lúc này Kim Ngạo Thiên vẫn đắn đo suy nghĩ về nàng ta.

Buông tiếng thở dài, Ngạo Thiên bung chén rượu dốc vào miệng mình.

Chàng nhìn Sử Quách nói:

- Sử huynh... Ngạo Thiên có điều này muốn nhờ huynh.

- Ta rất sẵn lòng làm bất cứ chuyện gì cho Kim Ngạo Thiên.

Chàng ôm quyền:

- Ngạo Thiên đa tạ Sử huynh trước.

Sử Quách khoát tay:

- Hầy... sao lại tự xưng khách sáo vậy. Ngạo Thiên hãy xem Sử Quách như người thân của đệ.

Ngạo Thiên mỉm cười nhìn Sử Quách ôn nhu nói:

- Ngạo Thiên muốn nhờ Sử huynh kéo Dương Tiểu Ngọc quay lại với chính đạo làm người.

Sử Quách bung chén rượu dốc lên miệng uống cạn.

Y đặt chén xuống bàn, nhỏ giọng nói:

- Được rồi... Sử Quách hứa sẽ cố gắng kéo Tiểu Ngọc về với chính đạo võ lâm. Nhưng...

Y bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Ngạo Thiên nhìn vào mắt Sử Quách:

- Sử huynh còn e ngại gì?

- Sử Quách sẽ làm hết sức mình, nhưng chỉ sợ bản ngã của một con người không thay đổi thôi. Cá tính và sở thích của một con người có thể thay đổi được, nhưng bản ngã của con người thì không thể nào thay đổi.

Ngạo Thiên im lặng.

Sử Quách chuốc rượu ra chén của mình:

- Nói thế nhưng Sử Quách sẽ làm hết khả năng của mình mà.

Y đặt vò rượu xuống bàn, bung chén:

- Uống với tử quỷ một chén nữa.

Hai người lại cạn chén.

Sử Quách nhìn Ngạo Thiên nói:

- Ta muốn hỏi Ngạo Thiên một điều này.

- Huynh cứ hỏi.

- Ta rất mong Ngạo Thiên đừng cho gã tử quỷ này là kẻ tò mò.

Ngạo Thiên bật cười thành tiếng. Chàng khoát tay:

- Huynh sắp hỏi điều gì mà có vẻ rào trước đón sau vậy? Ngạo Thiên sẽ không nghĩ Sử huynh như vậy đâu.

- Vậy thì được rồi.

- Với Triệu Nguyệt Băng Linh tiểu thư... Ngạo Thiên nghĩ như thế nào?

Đôi chân mày Ngạo Thiên nhíu lại. Chàng hỏi ngược lại Sử Quách:

- Huynh quan tâm đến Triệu Nguyệt Băng Linh tiểu thư?

Sử Quách nhướng mày, rồi nói:

- Đúng là Sử Quách có quan tâm, nhưng Ngạo Thiên đừng nghĩ ta quan tâm như Ngạo Thiên quan tâm đến Tiểu Ngọc nhé.

Y bật cười thành tiếng rồi nói:

- Băng Linh tốt chứ?

Ngạo Thiên gật đầu:

- Ngạo Thiên nghĩ nàng ta là người tốt.

- Hầy... Còn nghĩ gì nữa. Băng Linh đúng là một thiếu nữ đoan thực và nhân hậu. Ta nghĩ Băng Linh rất yêu Kim Ngạo Thiên. Hai người lại rất xứng đôi với nhau.

Ngạo Thiên sượng sùng. Chàng miễn cưỡng nói:

- Sử huynh... Ngạo Thiên nghĩ Băng Linh với...

Sử Quách cướp lời Ngạo Thiên:

- Hầy... Đừng nói ta với Băng Linh đó. Sử Quách xem Băng Linh như tiểu muội của mình.

Y mỉm cười nói:

- Đến ngày rằm này, Sử Quách sẽ xuất gia đầu Phật chính thức rồi. Ta sẽ xuống tóc làm tiểu hòa thượng.

Ngạo Thiên chung hứng:

- Sao... Sử huynh xuống tóc à? Huynh sao lại muốn xuống tóc chứ?

- Ngạo Thiên không hiểu đâu... Sử Quách là người có duyên phận với Phật môn mà.

Bụng chén rượu uống cạn, Sử Quách mỉm cười nói tiếp:

- Trước đây huynh là một đứa trẻ bị bỏ rơi, được Tuệ Quang sư phụ đưa về Thiếu Lâm nuôi nấng. Nếu Sử Quách không làm hòa thượng thì đâu có được, đúng không nào?

Sử Quách vừa nói dứt câu thì Tiểu Ngọc cùng Dự Kiến Anh bất ngờ xuất hiện. Tiểu Ngọc vừa bước vào gian phòng xá vừa nói:

- Sử tửu quý cũng nên xuất gia xuống tóc thì tốt hơn. Nếu người ở ngoài tục giới sẽ gieo rắc tình lụy khắp thiên hạ đó.

Sử Quách nhìn lại Tiểu Ngọc và Kiến Anh. Chân diện y sượng ra trông thật nực cười.

Ngạo Thiên nhìn Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc mỉm cười với Ngạo Thiên rồi quay lại nói với Kiến Anh:

- Kiến Anh muội... Ta đã đưa muội đến gặp Sử công tử rồi đó.

Kiến Anh dậm bước về phía Sử Quách, thì gã bật đứng lên.

Y khoát y như đuổi bầy ruồi chực bầu vào một mình.

- Cô nương... Tại hạ là người có chân tu...

Kiến Anh nguýt mắt. Nàng giả lả nói:

- Thì chàng cũng đã từng nói câu nói đó. Nhưng lúc này Sử huynh chưa xuống tóc làm hòa thượng thì vẫn còn là tục nhân mà.

Kiến Anh vừa nói vừa bước nhanh đến Sử Quách. Y thấy nàng vồn vã bước về phía mình, Sử Quách vội tháo lui. Y nhanh miệng nói với Ngạo Thiên.

- Ngạo Thiên bảo trọng.

Nói dứt câu, Sử Quách lắc mình thì triển khinh công lướt ra ngoài gian phòng xá.

Dự Kiến Anh vội vã nói:

- Chàng đi đâu... Đi thì cũng phải chờ muội theo với.

Nàng vừa nói vừa lắc vai bám theo Sử Quách. Còn lại hai người trong gian phòng xá. Tiểu Ngọc nhìn Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên buông tiếng thở dài rồi nói:

- Môn chủ không ngủ được, nên đến đây ư?

Tiểu Ngọc mỉm cười, ôn nhu nói:

- Không phải không ngủ được, mà chú ý đến tìm Kim Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên bung chén rượu uống cạn rồi nói:

- Giữa tại hạ và môn chủ không còn gì để nói với nhau nữa.

- Tiểu Ngọc biết điều đó. Nếu Tiểu Ngọc là Kim Ngạo Thiên cũng sẽ nghĩ như vậy thôi.

Nàng chớp mắt nhìn Ngạo Thiên, từ tốn nói tiếp:

- Giờ thì có thể nói Kim Ngạo Thiên đã là trang anh hùng hào kiệt. Một bang chủ Thần Phục bang, một thiếu hiệp mà cả võ lâm đều ngưỡng mộ và kỳ vọng. Nếu Lăng phu nhân có linh thiêng, tất rất mãn nguyện.

Ngạo Thiên buột miệng nhặt nhổ nói:

- Tại hạ đa tạ lời ngợi khen của môn chủ. Thật ra tại hạ cùng nhờ có môn chủ mới được như hôm nay.

Tiểu Ngọc mỉm cười, rồi nói:

- Ngạo Thiên bang chủ nghĩ được điều đó à?

Đôi chân mày Ngạo Thiên nhíu lại. Chàng buông tiếng thở dài rồi nói:

- Nếu như không có sự phản trắc, lọc lừa và gian trá của Dương Tiểu Ngọc môn chủ, hẳn bây giờ Kim Ngạo Thiên đã sống cuộc sống âm thầm lặng lẽ nơi chốn thâm sơn cùng cốc nào đó rồi. May có sự lừa lọc và gian trá của môn chủ nên Ngạo Thiên mới được như hôm nay. Xem ra ông trời cũng khéo bày cuộc bể dâu đấy chứ.

Nàng cười khẩy rồi nói:

- Dù sao sự thành đạt của Kim Ngạo Thiên cũng có bàn tay của Tiểu Ngọc nhúng vào. Như thế cũng được.

Nàng tự bung bầu rượu chuốc ra chén của Sử Quách rồi bung chén. Nhìn Ngạo Thiên, Tiểu Ngọc từ tốn nói:

- Trong dịch lều của Thần Phục bang, Tiểu Ngọc chưa uống với bang chủ chén rượu nào. Nay Tiểu Ngọc mượn chén rượu này để uống với bang chủ.

- Tại hạ không từ chối lời thỉnh mời của môn chủ.

Chàng bung chén rượu:

- Mời môn chủ.

Tiểu Ngọc khẽ gật đầu. Hai người cùng cạn chén. Nàng đặt chén xuống bàn nhìn Ngạo Thiên nói:

- Tiểu Ngọc đến đây không phải kể ân với công tử. Càng không muốn nhắc lại những chuyện đã qua. Tiểu Ngọc rảo bước qua đây thấy bang chủ và Tử Quỷ Sử Quách ngồi đối ẩm mà cao hứng ghé vào thôi. Ngày mai Tiểu Ngọc sẽ rời khỏi Kim trang của thiếu gia rồi.

Nàng buông một tiếng thở dài:

- Có lẽ khó gặp lại Kim Ngạo Thiên một lần nữa.

Nàng thốt ra lời nói đó bằng chất giọng bùi ngùi và ai oán.

Ngạo Thiên nhìn nàng nói:

- Tiểu Ngọc môn chủ có thể ở lại Kim trang này mà. Kim trang đã trở lại với Kim gia rồi.

Nàng nhướn đôi mày vòng nguyệt:

- Tiểu Ngọc nghe Ngạo Thiên nói câu này, vô cùng xúc động và cảm kích đó. Hóa ra Ngạo Thiên không hận Tiểu Ngọc lắm.

- Nếu như Tiểu Ngọc rời bỏ ác đạo.

- Độc môn là ác đạo sao?

Nàng lắc đầu:

- Đừng suy nghĩ như vậy. Thôi, Tiểu Ngọc không muốn bàn chuyện võ lâm lúc này. Mỗi người chúng ta có một con đường đi riêng của mình mà. Sự thành đạt của thiếu gia hôm nay, Tiểu Ngọc rất mãn nguyện. Như thế Ngạo Thiên đủ hiểu tấm lòng của Tiểu Ngọc.

Nàng đổi giọng nghiêm khắc:

- Ngạo Thiên có yêu Triệu Nguyệt Băng Linh không?

- Nếu Ngạo Thiên yêu Triệu Nguyệt Băng Linh thì có khiến cho môn chủ phiền lòng không?

Tiểu Ngọc gượng cười, nàng vừa cười vừa nói:

- Ngạo Thiên yêu ai là quyền của Ngạo Thiên. Nhưng Tiểu Ngọc chỉ muốn nói, Ngạo Thiên đừng đặt chữ tình cao hơn chữ nghiệp.

Ngạo Thiên cười khẩy rồi nói:

- Tại hạ đã nhận lãnh bài học này từ môn chủ. Bài học đó, Kim Ngạo Thiên không bao giờ quên.

Tiểu Ngọc gật đầu:

- Thế thì tốt rồi... À... Nhân tiện, Tiểu Ngọc đi ngang qua đây, muốn nói với Ngạo Thiên hãy thực thi quyền của một vị bang chủ đối với Ngân Long bang chủ Mạc Cự đi.

Ngạo Thiên cau mày:

- Ý của môn chủ muốn nói gì?

- Kim Ngạo Thiên hãy đến biệt đường của Ngân Long bang chủ Mạc Cự. Có chứng kiến tận mắt, Kim Ngạo Thiên mới nghiệm được lòng dạ của tặc nhân.

Nàng nói rồi quay bước đi thẳng khỏi cửa gian phòng xá. Ngạo Thiên muốn bước theo Tiểu Ngọc nhưng rồi lắc đầu xua ý tưởng đó ra khỏi suy nghĩ của mình.

Chàng suy nghĩ một lúc rồi lắc vai thi triển kinh thuật siêu phàm rời gian phòng xá.

Chàng vừa thi triển kinh công vừa nghĩ đến Tiểu Ngọc. Chàng không thể nào quên được nàng trong tâm trí mình. Ngạo Thiên cố xua đẩy hình bóng Tiểu Ngọc ra khỏi suy nghĩ của mình, nhưng cuối cùng thì phải lắc đầu nhẩm nói:

- Tại sao ta cứ phải nghĩ đến ả?

- o O o -